

сполуки, която са свърши съ паданъето на Плевень, подиръ Шипченския бой останъ съкашъ като предание. Грозното Божество на Шипка, на което цѣли шестъ мѣсеца са принасяхъ съзнателно кървави жертви—бѣ по-искало още една—последня жертва.

Къмъ 1-й Януар. 1878 г. Турция вече като че не съществувахе. Вѣковия нашъ душманинъ лежеше въ праха на своитѣ развалини, обезсиленъ, смазанъ безъ да смѣе да подигне глава, за да моли побѣдителя за великодушие.

Движението отъ Казанлъкъ къмъ Одринъ, отъ Одринъ къмъ Чаталджа са свърши съ бързина достойна за смаиванье. Рускитѣ наши освободители вървѣхъ все на предъ, безъ артиллерия, безъ припаси.

Съкашъ това не бѣше дѣйствителность. Съкашъ са изпълняше мечтата на онѣзи поетически стратеги, които рано, много рано, при откриванието на военнитѣ дѣйствия увѣрявахъ горѣщо, че войната въ Турция ще бѣде една проста въоружена расходка.

Тъзи именно мечта, която до вчера бѣше причина на толкозъ несполуки, сега са изпълнявахе въ най-блѣскавъ видъ. Съкашъ това не бѣше побѣдоносното шествие, а вѣнчаванье, тържествуване на самата побѣда. По пѣтя не са срѣщаше друго освѣнь погорено население, нѣколко жалки остатки на разбити и разбѣгали войски.

Гълабовитѣ височини на Малкия Балканъ, жалнитѣ-умилни развалини на прекрасна Стара-Загора, поетическата Тунджа, хубавелката Марица, съ своитѣ богати и благодатни долини, чудния отдалечъ изгледъ на Одринъ, съ неговитѣ монументални джамии, съ неговитѣ величественни минарета, грозни развалени отъ Стария-Сарай, — блѣснали като на огнь, замѣнявали едно друго, безъ почивка, безъ спирање.